

Protokollen vedrørende privilegier og immuniteter

Europa-Parlamentets beslutning om en eventuel overtrædelse af protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter fra en medlemsstats side (2005/2187(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til artikel 10 i protokollen af 8. april 1965 vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter samt artikel 6, stk. 2, i akten af 20. september 1976 om almindelige direkte valg af medlemmerne af Europa-Parlamentet,
  - der henviser til De Europæiske Fællesskabers Domstols domme af 12. maj 1964 og 10. juli 1986¹,
  - der henviser til anmodninger fra Jean-Charles Marchiani om beskyttelse af hans immunitet over for de franske retsinstanter,
  - der henviser til sin afgørelse af 5. juli 2005², hvori Parlamentet vedtog at beskytte Jean-Charles Marchianis immunitet,
  - der henviser til forretningsordenens artikel 121, stk. 2,
  - der henviser til betænkning fra Retsudvalget (A6-0316/2005),
- A. der henviser til, at den franske kassationsret - ved i sin dom nr. 1784 af 16. marts 2005 at anføre, at ingen retsforskrift eller konventionstekst og intet forfatningsretligt princip sætter retten i stand til at konkludere, at artikel 100-7, stk. 1, i den franske strafferetsplejelov finder anvendelse på medlemmer af Europa-Parlamentet - har undladt at anvende artikel 10 i den ovennævnte protokol og således har forhindret et medlem af Europa-Parlamentet af fransk nationalitet i at drage fordel af artikel 100-7, stk. 1, i den franske strafferetsplejelov på lige fod med de nationale parlamentsmedlemmer,
- B. der henviser til, at Parlamentet i den ovennævnte afgørelse af 5. juli 2005 har krævet, at den pågældende dom af 16. marts 2005 annulleres eller ophæves, og dermed at enhver praktisk eller retslig virkning, som den måtte have, bringes til ophør,
- C. der henviser til, at Den Franske Republiks justitsminister, efter at Parlamentet havde gjort opmærksom på den ovennævnte afgørelse af 5. juli 2005, har erklæret, at den franske kassationsrets dom betyder, at sagen er endeligt pådømt, og at der ikke findes retsmidler, som gør det muligt at annullere eller ophæve dommen som krævet i Parlamentets beslutning,

---

¹ Sag 101/63, Wagner mod Fohrmann og Krier, Sml. 1954-1964, s. 483, og sag 149/85, Wybot mod Faure m.fl., Sml. 1986, s. 2391.

² Vedtagne tekster, P6_TA(2005)0269.

- D. der henviser til, at protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter indgår i den primære fællesskabsret,
- E. der henviser til, at den kompetente franske retsinstans ved at nægte at anvende artikel 100-7, stk. 1, i den franske strafferetsplejelov på et medlem af Europa-Parlamentet af fransk nationalitet har krænket den primære fællesskabsret,
- F. der henviser til, at det fremgår af Domstolens praksis, at en medlemsstat kan drages til ansvar for en afgørelse fra en national retsinstans¹,
- G. der henviser til, at det påhviler Kommissionen som traktaternes vogter at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 226,
  - 1. vedtager at anmode Kommissionen om at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 226 mod Den Franske Republik for overtrædelse af den primære fællesskabsret,
  - 2. pålægger sin formand straks at sende denne beslutning til Kommissionen samt til de kompetente myndigheder i Den Franske Republik.

---

¹ Sag C-224/01, Köbler, Sml. 2003, s. I-10239.